

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2014/ I. negyedév

2014 első negyedévében összesen 33 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	26 (10 <i>ex parte</i> , 16 <i>inter partes</i> ügy)
Szabadalom	5 (3 <i>ex parte</i> , 2 <i>inter partes</i> ügy)
Formatervezési minta	1 (1 <i>inter partes</i> ügy)
K+F	1

A Hivatal érintett döntéseinek kétharmada (23) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság 2 ügyben megváltoztatta a hivatali határozatot, 2 esetben a döntés hatályon kívül helyezésére és az eljárás folytatására, 1 ügyben a döntés hatályon kívül helyezésére és a Hivatal új eljárásra utasítására került sor, 3 ügyben pedig a bíróság megszüntette az eljárást. A hivatali határozat hatályon kívül helyezésére és a kérelem Hivatalhoz történő áttételére 1 esetben került sor, a bíróság 1 esetben tette át az ügyet a Hivatalhoz.

VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. § (3) bekezdése kimondja, hogy a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén - akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően - megszerezte a megkülönböztető képességet.

1. A „**VIRGINIA SLIMS DUO**” szóösszetétel nemzetközi védjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 34. osztályba sorolt dohánytermékek vonatkozásában. A bejelentő – a nemzetközi védjegybejelentést ideiglenesen elutasító hivatali határozatra adott válasznyilatkozatában – hangsúlyozta, hogy a szóösszetétel egyes tagjait nem külön-külön, hanem a maguk összességében kell a vizsgálat tárgyává tenni. Hivatkozott a Vt. 2. §-ának (3) bekezdésére is, hogy a bejelentett megjelölése a megkülönböztető képességet a Virginia Slim cigaretták első forgalomba hozatala óta eltelt hosszú évek alatt megszerezte. Utalt arra, hogy számos, Magyarországra is kiterjesztett oltalmú nemzetközi és közösségi védjegye van, de a VIRGINIA szóelemet – más szavakkal összetételben – nemzeti védjegy is oltalmazza. Példaként említett több nemzeti (ábrás, illetve szó) védjegyet, amelyek bizonyítják, hogy a Hivatal már több esetben, több variációban részesítette oltalomban a „virginia” és „slim” szóelemeket tartalmazó megjelöléseket.

A bejelentett megjelölés meghirdetésre került, ellene felszólalást nem nyújtottak be. A Hivatal a védjegybejelentés magyarországi oltalmát a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján elutasította. Álláspontja szerint a bejelentett szóösszetétel domináns eleme a VIRGINIA szóelem. A 34. áruosztály tekintetében a dohányzó átlagfogyasztó ennek láttán Virginiára (egy amerikai államra), illetve a virginia típusú, Magyarországon is termelt dohányfajtára gondol. Ami a „VIRGINIA SLIMS DUO” szóösszetételt illeti, annak oltalomképessége nem kizárt, feltéve, hogy az adott árukkal összefüggésben a szóösszetétel olyan szokatlan természetű, hogy az általa teremtett benyomás kellő mértékben eltávolodik attól, amelyet az egyes elemek pusztán egymás mellé helyezése kelt. Jelen esetben azonban a szóösszetétel, mint kifejezés és az azt alkotó egyes elemek pusztán összessége között érzékelhető különbség nem található. A SLIMS szó a vékony cigaretták típusának leírása, míg a DUO közismert magyar jelentése: kettős. Ami a bejelentő által hivatkozott egyéb védjegyeket illeti, ezeket a Hivatal érvként nem vette figyelembe, mivel a bejelentések oltalomképességének megítélése nem pusztán analógia alapján történik. (A899920/13.)

A Fővárosi Törvényszék – a Hivatallal egyezően – arra a következtetésre jutott, hogy a szóösszetétel domináns eleme a „VIRGINIA” szóelem. Közismert tényként rögzítette, hogy a virginia egy dohányfajta elnevezése. Álláspontja szerint azonban nem lehet figyelmen kívül hagyni a bejelentő által hivatkozott korábbi elsőbbségű védjegyeket, melyek a „VIRGINIA” és „SLIM” szavakat tartalmazzák. Megállapítása szerint a felsorolt védjegyek megkülönböztető képessége nem vitatható. Ilyen körülmények között a bíróság nem találta kellő indokát annak, hogy a „VIRGINIA” szóelem (dohánytermékek tekintetében) leíró jellegére hivatkozással megtagadja a védjegyoltalmat egy szóösszetételtől, amelynek domináns „VIRGINIA” szóeleme négy korábbi – ugyancsak dohánytermékeket érintő – védjegyben már oltalmat nyert, melyek közül kettő védjegy oltalma 40 éve folyamatosan fennáll. A használatból történt megkülönböztető képesség megszerzésének vizsgálatára – figyelemmel arra, hogy ebben a kérdésben a Hivatal nem foglalt állást – a bírósági eljárásban nem kerülhetett sor. Mindezek alapján a bíróság a hivatali határozatot megváltoztatta és elrendelte a bejelentett megjelölés védjegykénti lajstromozását. (1.Pk.23.891/2013/3.)

2. A „**TELEKOM**” szó védjegykénti lajstromozását kérték a 9., 35., 38. és 42. osztályba sorolt áruk, illetve szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján elutasította. Határozatában kifejtette, hogy a bejelentett megjelölés egyrészt leíró jellegű, mert a „TELEKOM” megjelölés a telekommunikáció kifejezés rövidített formája, ami az árujegyzékben felsorolt árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatba hozható, másrészt általánosan alkalmazott a bejelentő tevékenységének a piacán. A bejelentő által csatolt piackutatást nem találta elégségesnek a megjelölés szerzett megkülönböztető képességének bizonyításához. (M0803441/9.)

Az elsőfokú bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította, ezt a határozatát a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezte és a bíróságot újabb eljárásra utasította. A végzés kitanítása szerint a megismételt eljárásban szükséges vizsgálni a megjelölés leíró jellegét az egyes osztályok viszonylatában, és értékelni azokat a dokumentumokat – beleértve a fellebbezési szakban benyújtottakat is –, amelyeket a bejelentő a szerzett megkülönböztető képesség igazolására szolgáltatott.

A Fővárosi Törvényszék – a megismételt eljárásban – osztotta a Hivatal azon álláspontját, hogy a lajstromozni kért megjelölés egyik bejelentett áruosztály tekintetében sem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Mindezek alapján a bejelentőnek a „TELEKOM” szó eredendő megkülönböztető képességével kapcsolatos érvelése nem volt alapos, ezért a bíróság a megváltoztatási kérelmet e körben elutasította. Ami a szerzett megkülönböztető képességet illeti, a bíróság e kérelemnek a Hivatalhoz való áttételét – és a támadott határozat e körben történő hatályon kívül helyezését – látta indokoltnak. A bejelentő a megváltoztatási kérelemhez más bizonyítékok mellett újabb közvélemény-kutatási elemzést csatolt, majd a fellebbezési eljárásban érveit újabb bizonyítékokkal egészítette ki. A Hivatali eljárásnak nem voltak részei az említett bizonyítékok, ugyanakkor e bizonyítékok elbírálása mindenképpen szükséges ahhoz, hogy a Hivatal állást foglalhasson abban a még el nem bírált kérdésben, hogy a bejelentés utáni bejelentői használat elegendő volt-e a megkülönböztető képesség megszerzéséhez. (3.Pk.23.363/2012/3.)

A Fővárosi Ítéltábla a 9., 35. és 42. osztályok vonatkozásában úgy foglalt állást, hogy ebben a három osztályban legfeljebb távoli és áttételes lehet a távközléshez való kapcsolódás, ami nem rejti magában annak a fenyegető veszélyét, hogy az átlagfogyasztó a megjelöléssel találkozva az idesorolt árukat vagy szolgáltatásokat minden további utalás, rávezetés nélkül közvetlenül vagy közvetetten kapcsolatba hozza a telekommunikációval, tehát rendelkezik magából fakadó megkülönböztető erővel. Ugyanakkor a 38. osztály tekintetében helytálló következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, mert az abban szereplő szolgáltatásokat részben magától értetődő módon körülírja a „TELEKOM” megjelölés, részben azokkal összefüggést teremtő, egyértelmű utalással szolgál, ami alkalmas a közvetlen vagy közvetett asszociáció kiváltására. Így ebben a szolgáltatási osztályban a megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint ezért a 9., 35. és 42. osztályokban a védjegybejelentés elutasításának a Hivatal által megjelölt okból – a benne rejlő megkülönböztető képesség hiánya miatt – nem volt helye, a 38. osztályra vonatkozóan pedig a szerzett megkülönböztető képesség további vizsgálatára van szükség. Ezért az elsőfokú bíróság végzését részben megváltoztatta, és a hivatali határozatot a 9., 35. és 42. osztályba sorolt áruk és szolgáltatások tekintetében hatályon kívül helyezte és az eljárás folytatására utasította, ezt meghaladóan az elsőfokú végzést helybenhagyta. (8.Pkf.26.905/2012/7.)

3. A „RENTALCARS.COM” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 36., 38. és 39. osztályba sorolt szolgáltatások vonatkozásában.

A Hivatal a védjegybejelentést Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – figyelemmel e szakasz (3) bekezdésére is – elutasította. Határozata indokolásában kifejtette, hogy a bejelentett megjelölés nem tekinthető egyedi, a szokásostól eltérő szóösszetételnek. A megjelölés „RENTALCARS” eleme angol nyelvű szavakból áll, és kizárólag a szolgáltatások fajtáját adja meg. Az pusztán azért nem tekinthető szokatlan természetű szókapcsolatnak, mert nyelvtanilag nem helyes formában jelenik meg. A két angol szó ebben a formában még a magyar fogyasztók számára is világosan „autókölcsonzés” jelent, miután mindkét szó a köznapi kommunikáció során gyakran fordul elő. Mindemellett a fogyasztók széles köre előtt ismert tartalmakat jelölnek. A szavak felcserélése folytán nem születik egy szemantikailag értelmezhetetlen kifejezés, ebből eredően az jelentésbeli változást sem eredményez. A megjelölés első tagjától elválasztott „COM” szótag pedig egyértelműen deskriptív elem, mely csupán az internetes megjelenésre utal. A szerzett megkülönböztető képességet vizsgálva a Hivatal arra a megállapításra jutott, hogy a csatolt bizonyítékok a használatnak csak egy szegmensét, mégpedig az internetes megjelenést takarják, illetve nem magyarországi használatot igazolnak, ezért azokból a megjelölés széleskörű ismertségére nem lehet következtetni. (M1103213/7.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában kifejtette, hogy a magyar jelentése szerint „bérleti díj, kölcsönzés”, illetve „gépjármű, személygépkocsi” szavak felcserélt sorrendben való szerepeltetése és ahhoz a „COM” műszaki azonosító hozzáadása nem eredményez olyan eredetiséget, egyediséget vagy szemantikai módosulást, ami a megjelölésnek megkülönböztető képességet biztosítana. Az elsőfokú bíróság azzal a hivatali állásponttal is egyet értett, hogy a csatolt bizonyítékok nem igazolnak olyan használatot, amelyre kizárólagos jog alapítható lenne, különösen a magyarországi piacon nem elegendők a megjelölés bejelentő általi védjegyszerű használatának az alátámasztására. (3.Pk.24.282/2012/3.) A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és indokaival egyet értett, ennek megfelelően végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.367/2013/4.)

II. Vt. 3. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

4. A „**családi védőkrém**” közönségestől eltérő írásmódú szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték az 1., 3., 5., 10., 35., 42. és 44. osztályokba tartozó áruk, illetve szolgáltatások körében.

családi védőkrém®

A védjegybejelentés ellen észrevételt nyújtottak be – többek között – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjára, valamint a 3. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással.

A Hivatal a védjegybejelentést Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja és a 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján elutasította. A határozat indoklásában rámutatott arra, hogy a „családi védőkrém” megjelölés jelentéstartalmát tekintve olyan kenhető állagú termékre utal, melyet a szülőkből és gyermekekből álló közösség minden tagja használhat. Ennek alapján a megjelölés nem tekinthető szokatlan szókapcsolatnak, fantáziaszónak, mert az önmagukban is leíró szavak együtt egy konkrét termékfajtát és annak fogyasztói célcsoportját határozza meg,

így nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Utalt arra, hogy az árujegyzékbe sorolt általános rendeltetésű áruk és szolgáltatások tekintetében a releváns fogyasztói kört az átlagfogyasztók alkotják. A megjelölés köznapi jelentéstartalmából megállapította, hogy az a 3. osztályba sorolt szappanok, illatszerek, kozmetikai cikkek, hajmosó szerek és fogkrémek, továbbá az 5. osztályba sorolt gyógyszerészeti készítmények és egészségügyi készítmények gyógyászati használatra árukkal közvetlen összefüggésbe hozható. Ezért a felsorolt áruk tekintetében a lajstromozni kért megjelölés leíró jellegű. Az a tény, hogy a megjelölést termékjellemzőként más piaci szereplők is használják, ugyancsak azt támasztja alá, hogy arra nem szerezhet kizárólagos oltalmat egyetlen cég sem. A Hivatal ezt követően a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontjában foglaltakat vizsgálta meg és arra a következtetésre jutott, hogy a lajstromozni kért megjelölés, amely tartalmazza a „védőkrém” szót, a termék kenhető tulajdonságára utal. Ezért álláspontja szerint az árujegyzék azon része tekintetében, amelynél a leíró jelleg nem állapítható meg – azaz a 3. és 5. osztály egyes áruai, valamint az 1., 10., 35., 42. és 44. osztály áruai és szolgáltatási (pl.: ipari, tudományos termékek, orvosi műszerek, reklámozás...stb.) – az áru, illetve szolgáltatás fajtája tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére, mivel a „krém” kifejezés használata félrevezető információt közvetít a fogyasztók felé. (M1202920/10.)

A Fővárosi Törvényszék kifejtette, hogy a megjelölés nem rendelkezik olyan, kizárólag a bejelentőhöz köthető különleges, egyedi elemmel vagy ábrával, amely alkalmassá tehetné, hogy a bejelentő termékeit más cégek hasonló áruitól megkülönböztesse. Ezen túlmenően megállapította, hogy a lajstromozni kért megjelölés a „védőkrém” szóra tekintettel, a termék valamilyen kenhető anyagtulajdonságára utal. Ebből adódóan az árujegyzék azon részében, amelynél a leíró jelleg nem állapítható meg, az áru, illetve a szolgáltatás fajtája tekintetében egyértelműen alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. Mindezek alapján a bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.23.424/2013/3.)

III.Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjeggyel.

5. A „V VERTIS” ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 35. és 36. osztályba sorolt főként kereskedelmi, ügynöki, alkuszi...stb. szolgáltatások vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű 009736976 lajstromszámú színes ábrás közösségi védjegynek, amely a 35., 36. és 38. szolgáltatási osztályokban áll oltalom alatt.

A Hivatal a felszólalást elutasította, és a megjelölést védjegyként lajstromozta. A megjelölések összehasonlítása során figyelembe vette, hogy a korábbi elsőbbségű felszólalói védjegy szóeleme mindössze egyetlen betűből áll, amely önmagában, főszabály szerint, nem volna oltalomképes, ezért a jelen esetben a megjelölés további ábrás elemei, valamint az összbenyomás különös súllyal estek latba. A Hivatal kifejtette, hogy a „V” betű mindkettőben ábrás kialakítású, de önmagában ez a tény még nem elegendő az összetévesztéshez. A védjegy és a megjelölés közötti elhatárolódást ugyanis kellő mértékben biztosítják az egyéb elemek, nevezetesen a felszólaló védjegyében található körív, valamint a bejelentett megjelölésben a „VERTIS” szóelem. A fogyasztó a védjegy esetében egy „V” betűt magában foglaló körívet érzékel, míg a bejelentés esetében alapvetően a „VERTIS” szó kerül a figyelem középpontjába, melyet a „V” betű tovább erősít. Fonetikailag a két megjelölés nem téveszthető össze egymással, ezen túlmenően konceptuálisan sem áll fenn az összetéveszthetőség a felszólaló védjegye és a bejelentett megjelölés között. Tekintettel arra, hogy a bejelentett megjelölés és az ellentartott védjegy között a hasonlóság nem állapítható meg, a Hivatal az árujegyzékek összevetését nem végezte el. (M1201414/20.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában kiemelte, hogy a joggyakorlat az ábrás és szóelemeket egyaránt tartalmazó kombinált védjegyek esetében rendszerint a szóelemet azonosítja dominánsként, hiszen a fogyasztók a védjeggyel jelölt terméket általában így nevezik, így keresik az üzletekben. Ez különösen igaz akkor, ha a megjelölés egyéb eleme önmagában csekély megkülönböztető erővel bír, mint jelen esetben is. A lajstromozni kért megjelölés esetében a megkülönböztető képességet egyértelműen a „VERTIS” fantáziaszó biztosítja. Ez pedig nyilvánvalóan különbözik az ellentartott védjegy stilizált „V” betűjétől. Ilyen módon még az áruk – részbeni – azonosságát és specialitását figyelembe véve sem éri el az összehasonlított védjegyek hasonlósága azt a mértéket, mely a bejelentett megjelölés oltalmát akadályozhatná. (3.Pk.21.416/2013/8.)

6. A „szerencsesüti” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 30. osztályba sorolt „gabonakészítmények, kenyér, péksütemények és cukrászsütemények, aprósütemények, bonbonok, cukorkák; liszttartalmú ételek, mézeskalács, piskóták, ostyák; rizslepenyek, rizstorták; snack ételek, sós és édes kekszek, sütemények, tésztafélék”, valamint a 35. és 41. osztályba sorolt szolgáltatások tekintetében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a

korábbi elsőbbségű 182 284 lajstromszámú „SZERENCSESÜTI” szóvédjegynek, amelynek oltalma a 35. osztályba tartozó „reklámozás és kereskedelmi ügyletek” szolgáltatásokra terjed ki. Megjelölte továbbá ellentartott védjegyként a 181 287 lajstromszámú „szerencsesüti edd magadéva!” színes ábrás védjegyet, melynek oltalma a 30. osztályban „tea, cukor, lisztek és más gabonakészítmények”, a 35. osztályban „reklámozás, kereskedelmi ügyletek, irodai munkák”, valamint a 43. osztályban „vendéglátás” vonatkozásában áll oltalom alatt.

A Hivatal a felszólalást részben alaposnak találta. A bejelentett megjelölést a 30. és 41. osztályok tekintetében lajstromozta, míg a 35. osztály vonatkozásában elutasította. A felszólalással kapcsolatban – az erre irányuló bejelentői kérelemre tekintettel – megállapította, hogy az ellentartott védjegyek tényleges használatát a felszólaló megfelelően bizonyította. Rámutatott arra, hogy a felszólaló több vállalkozással is szerződést kötött arra vonatkozóan, hogy szerencsesüteményeket csomagol, illetve azokban elhelyezett üzeneteket, reklámot jelenít meg. A becsatolt szerződések alapján ez kétféle módon valósult meg. Egyrészt olyan kialakításban, amikor a reklámozó cég arculata jelenik meg a csomagoláson, illetve olyan változatban, amikor a színes ábrás védjeggyel ellátott csomagoláson jelenik meg a „szerencsesüti” védjegy és belül a sütiben elhelyezett üzenet egyik oldala szolgál reklámfelületként. A bizonyítékokat összességében értékelve a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a felszólaló mindkét védjegye tekintetében igazolta a megfelelő módon történő használatot. Az oltalmazni kért megjelölésről megállapította, hogy a termékábrázolás és a „szerencsesüti” szó egyaránt dominánsnak tekinthető. Az ellentartott szóvédjegy nem rendelkezik ábrás elemmel, így a szóelemet kellett figyelembe venni, mely azonos a bejelentett színes ábrás megjelölés domináns szóelemével. A „szerencsesüti” szóelem a 35. és 41. osztályok tekintetében egyedi jellegű, erős megkülönböztető képességgel bír. A színes ábrás elemek együtt sem tekinthetők azonban alkalmasnak arra, hogy a fogyasztók biztonsággal el tudják határolni a kizárólag szóelemet tartalmazó védjegytől. Rámutatott arra, hogy összességében a korábbi szóvédjegy és a lajstromozni kért megjelölés között vizuális, fonetikai és konceptuális hasonlóság áll fenn, ezért az összetéveszthetőségig való hasonlóságot megállapította. A 35. osztályban a megjelölés árujegyzéke szó szerint tartalmazza a védjegy azonos osztályában megadott szolgáltatásokat, ezért azonosság áll fenn. A bejelentett megjelölést a színes ábrás védjeggyel összevetve ugyanakkor arra a megállapításra jutott, hogy kizárólag a „szerencsesüti” szó tekintetében áll fenn azonosság a megjelölés és a védjegy esetén, ez azonban csekély relevanciával bír, mivel a 30. áruosztályban a szerencsesüti szó deskriptív kifejezés, hiszen a termék megnevezését jelöli. A megjelölés ábrás elem s kifejezés tartalmát erősíti. A védjegyben, illetőleg a megjelölésben megjelenített többi ábrás és szóelem, valamint az ábrák elrendezése, szerkezeti, vizuális képe teljesen eltér egymástól, ezért az összetéveszthetőségig hasonlóság a színes ábrás védjegy és a megjelölés esetén nem áll fenn. (M1003798/17.)

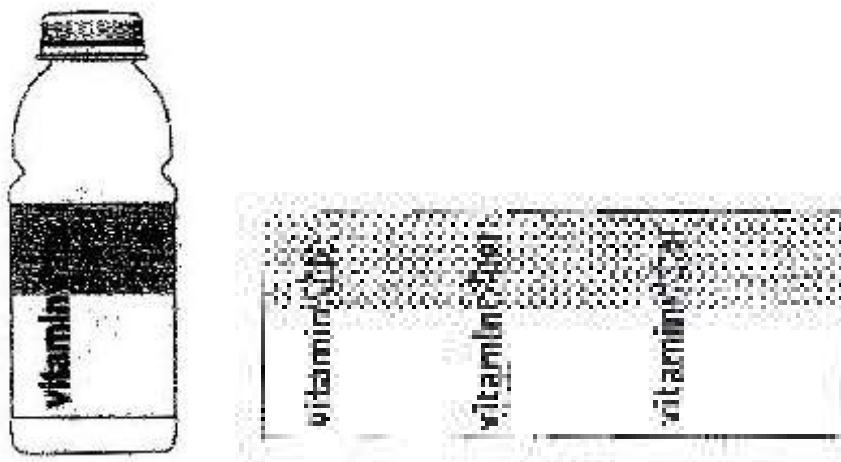
A Fővárosi Törvényszék az ellentartott védjegy használatának igazolása körében rámutatott arra, hogy a 35. osztály „reklámozás” szolgáltatások tekintetében nem hagyható figyelmen kívül, hogy a reklámozás esetén fogyasztóknak a megbízó – azaz a reklámozást, mint szolgáltatást akár közvetetten, akár közvetlenül megrendelő –, illetve a reklámügynökségek

minősülnek. Erre tekintettel a használat igazolásának megfelel az olyan számla is, amelyen az került feltüntetésre, hogy az adott, reklámozható cégre jellemző arculattal jelent meg a szerencsesütemény. A reklámozás körében azonban nem szükséges, hogy a szerencsesütit, mint terméket ténylegesen elfogyasztók azt a felszólalóhoz kössék, figyelemmel arra, hogy fogyasztónak ebben az osztályban a reklám megrendelője minősül. A bíróság megítélése szerint a Hivatal a tényállást megfelelően állapította meg és abból helyes következtetést levonva hozta meg döntését, ezért a megváltoztatási kérelmeket elutasította. (1.Pk.21.867/2013/4.)

7. A Hivatalnál 203 190 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „**vitaminaqua**” ábrás védjegy a 32. osztályba tartozó „vizek, ivóvizek, ásványvizek, artézi vizek, izotónikus vizek, és italok, (ozmózissal) tisztított vizek, ízesített vizek, dúsított vizek, gyümölcs-, zöldség kivonatokkal és egyéb tápanyagokkal dúsított vizek, tápanyagokkal dúsított szénsavas és alkoholmentes italok, energia és sportitalok, elektrolittal dúsított vizek, szénsavas vizek, és szénsavas ásványvizek, valamint a felsoroltak felhasználásával készült italok, szénsavas üdítők, jeges teák, tápanyagokkal dúsított jeges teák, szörpök, és máskészítmények italokhoz” áruk vonatkozásában. (A védjegy bejelentési napja: 2009. június 4.)

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő – többek között – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján. A kérelmező előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű 005187216 lajstromszámú „vitaminwater” háromdimenziós közösségi védjegynek, melynek oltalma a 32. osztályba tartozó egyes árukra terjed ki, továbbá az ugyanezen áruosztályban oltalom alatt álló 003064061 lajstromszámú „GLACEAU vitamin water” közösségi ábrás védjegynek.

A Hivatal a törlési kérelemnek a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján helyt adott és a védjegyet a bejelentés napjára visszaható hatállyal törölte. A jogosult és a kérelmező védjegyeit összevetve megállapította, hogy mindegyik tartalmaz szóelemet, és az egyik

kérelmezői védjegy térbeli kialakítású. A szóelemek dominanciája azonos mértékű az ábrás elemekével. A szóelemek megkülönböztető képességét vizsgálva megállapította, hogy a szóelemek egyrészt a „vitamin”, másrészt a víz latin, valamint angol elnevezéseiből állnak, önmagukban az érintett áru fajtáját, jellemzőjét írják le, összetételükben azonban megkülönböztető képességgel rendelkező új kifejezést alkotnak. Grafikai kialakításuk pedig oly mértékben hasonló, hogy az összetéveszthetőséget megalapozhatja a további grafikus elemekkel együtt is. A Hivatal rögzítette, hogy tömegesen előforduló termékekről van szó, melynél az átlagfogyasztó az árujelzők elemzése helyett felületes emlékeire hagyatkozik akkor, amikor a termékek közül választ. Ezt alapul véve azonban az ábrás kialakítások oly mértékben hasonlóak, hogy kellően megalapozzák az összetéveszthetőség veszélyét. Ezen túlmenően a vizuális és konceptuális összehasonlítás is olyan magas szintű hasonlóságot eredményez, amely önmagában megalapozza az összetéveszthetőséget. (M0901724/36.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában rámutatott, hogy az „aqua” szó hétköznapi kifejezés, ami más vízhez köthető szóösszetételek (naturaqua, aquapark) révén a latin nyelvet nem ismerők részére sem ismeretlen, a „water” szó pedig az olyan alapszavak egyike, melynek ismerete általános. Kiemelte, hogy a kellő elhatárolást az ábrás elemek sem biztosítják, mert a szó felett elhelyezett stilizált „va” még a szó elemhez képest nagyobb mérete ellenére sem kelt olyan hatást, ami az egyből szembeötlő, vastagított „vitamin” kifejezésről a figyelmet elvonja. (3.Pk.24.000/2012/7.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Megállapította, hogy mind a „vitaminaqua”, mind a „vitaminwater” fantáziaszónak tekinthető, jelentésük még az idegen nyelvekben kevésbé járatos átlagos magyar fogyasztó számára is egyértelműen vitaminnal és vízzel kapcsolatos tartalmat hordoz. A másodfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy a jogosulti védjegy hasonlósága eléri azt a fokot, ami már elbizonytalanítja a fogyasztót, zavarra vezethet a piacon. A tárgyi esetben nincs markáns különbség az árujegyzékek között sem, ezért a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott relatív kizárási ok megalapozza a jogosulti védjegy törlését. (8.Pkf.25.611/2013/4.)

IV. Vt. 4. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban eltérő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében a belföldön jóhírnevet élvező korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló későbbi elsőbbségű megjelölés, ha annak alapos ok nélkül történő használata a jó hírű védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértené vagy tisztességtelenül kihasználná.

8. A „**praktika**” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 16 és a 41. osztályba tartozó főként papír, karton, nyomdaipari, papíripari anyagok termékek, valamint a nevelés, szakmai képzés, sport szolgáltatások tekintetében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) és c) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy

jogosultja a korábbi elsőbbségű 005193008 lajstromszámú „Praktiker” közösségi szövédjegynek, amely a 16., 28. és 35. osztályokban áll oltalom alatt.

A Hivatal a felszólalást elutasította és elrendelte a megjelölés lajstromozását. A határozat indoklásában kifejtette, hogy a felszólalói védjegy – Magyarországon, illetve az Európai Unió jelentős részén fennálló – jó hírnevét nem lehet köztudomású ténynek tekinteni. A felszólaló által csatolt bizonyítékok alapján nem találta igazoltnak az ellentartott védjegy jó hírnevének fennállását. Kifejtette, hogy a felszólaló a forgalmazási adatok, illetve a reklámköltségek vonatkozásában kizárólag nyilatkozatot terjesztett elő, ezek mértékét azonban nem támasztotta alá bizonyítékokkal. A becsatolt reklámújságok esetében nem volt megállapítható, hogy azok milyen példányszámban jelentek meg, illetve jutottak el a fogyasztókhoz. Mindezekre tekintettel arra a következtetésre jutott, hogy a felszólalói védjegy jó hírneve nem bizonyított, így a felszólalási ok további feltételeit nem vizsgálta. A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja kapcsán megállapította, hogy a bejelentett megjelölés esetében is a szóelem a domináns. Vizuális szempontból vizsgálva a megjelöléseket arra a következtetésre jutott, hogy a domináns „praktika” és „Praktiker” szóelemekre tekintettel bizonyos fokú hasonlóság fennáll ugyan, azonban a stilizált ecset és a festett fekete „k” betű a „praktika” szó közepén helyezkednek el, és ezáltal azonnal megragadják a fogyasztók figyelmét. A bejelentett megjelölés ábrás kialakítására figyelemmel a hasonlóság nem tekinthető magas fokúnak. Fonetikai szempontból magasabb fokú hasonlóságot állapított meg a Hivatal. Konceptuális szempontból vizsgálva a megjelöléseket kifejtette, hogy a „praktika” kifejezés önálló magyar szó, amely általánosan ismert jelentéssel (fogás, fortély, cselfogás) bír. Ezzel szemben a „Praktiker” szó idegen (németes) hangzású kifejezés, amelynek jelentését (mesterember, gyakorlatias ember) a magyar átlagfogyasztók nem feltétlenül ismerik, azt sokkal inkább fantáziaszónak tekintik. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölések közötti konceptuális hasonlóság nem állapítható meg. Ennek következtében a releváns fogyasztók körében az összetéveszthetőség veszélye nem áll fenn. (M1001274/20.)

A Fővárosi Törvényszék egyetértett a Hivatal azon álláspontjával, hogy a szóelemek keltette hasonlóságot az ábrás elemek kellőképpen kompenzálják. A fonetikai összevetésben valóban megfigyelhető hasonlóság, azonban a lajstromozni kért megjelölés színes ábrás jellegéből adódó egyediség, a „Praktiker” szó németes hangzása, és ebből adódó fantáziaszó jellege, valamint a konceptuális eltérés ellensúlyozza a szóelemek elejének azonosságából fakadó hangzásbeli hasonlóságot. Jelentőséget tulajdonított a bíróság annak is, hogy a lajstromozni kért megjelölést a bejelentő hosszabb ideje használja az árujegyzékbe tartozó áruk és szolgáltatások körében, a megjelölés tehát olyan ismertségre tehetett szert, ami életszerűtlenné teszi az ugyancsak ismert felszólalói védjeggyel való összetéveszthetőséget. A bíróság – a Hivatallal ellentétben – a becsatolt bizonyítékok alapján megállapíthatónak találta az ellentartott védjegy jóhírűségének fennállását. Azonban álláspontja szerint az ellentartott jóhírű védjegy nem akadályozza a tárgyi megjelölés védjegyoltalmát, mert a bejelentő alapos okból kérte annak lajstromozását. Nem volt vitatott, hogy a bejelentő „Praktika” című kiadványa már 1997 óta megjelenik, ehhez képest a Praktiker védjegy elsőbbsége 2006. március 20., így a vitatott megjelölést kétségtelenül korábban használta Magyarország területén a bejelentő. Az is bizonyított, hogy a megjelölések több mint egy évtizeden át megfértek egymás mellett, sőt a felszólaló maga is több alkalommal jelentette meg védjegyével fémjelzett hirdetést a kiadványban. Az évtizedes használat okán a bejelentőnek alapos oka volt arra, hogy az általa korábban használt megjelölésre védjegyoltalmat kérjen az általa nyújtott szolgáltatások és terjesztett kiadványok áruosztályai tekintetében. Mindezekre tekintettel a bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.21.068/2013/7.)

9. A „**BORBERRY**” szó védjegykénti lajstromozását kérték a 33. osztályban „alkoholtartalmú italok (a sörök kivételével)” áruk tekintetében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) és c) pontjára hivatkozással. A felszólaló ellentartott védjegyként számos „BURBERRY” és „THOMAS BURBERRY” közösségi, nemzeti, valamint nemzetközi szó, illetve ábrás védjegyet jelölt meg. Előadta, hogy a felszólalás alapjául megjelölt védjegyek a jóhírű „BURBERRY” szóra vonatkoznak. A vásárlók a lajstromozni kért megjelölés kapcsán egyértelműen a jóhírű védjegyeire és kollekcióira asszociálnak, így a bejelentés lajstromozása védjegyei jóhírnevét tisztességtelenül kihasználná.

A Hivatal a felszólalást nem találta alaposnak és a megjelölést védjegyként lajstromozta. Megállapította, hogy a bejelentett megjelölés a „Borberry” szóból áll, míg az ellentartott védjegyek többsége a „Burberry” kifejezést tartalmazza. Kifejtette, hogy a dominánsnak tekinthető „Burberry” elemet összevetve a lajstromozni kért megjelöléssel, vizuális és fonetikai szempontból hasonlóság állapítható meg. Konceptuális szempontból ugyanakkor a magyar piac viszonylatában határozott különbség van, mert a lajstromozni kért megjelölés a releváns fogyasztói kör számára egyértelműen jelentéstartalmat hordoz. A „Bor” előtag a kedvelt szeszes ital fajtáját jelöli, míg a „berry” kifejezés a bogyós gyümölcsök angol megfelelője. Ezzel szemben az ellentartott védjegyek domináns elemeként megjelenő „Burberry” szó egy személynév, amelyet a vonatkozó árukkal összefüggésben a fogyasztók fantáziaszóként érzékelnek, ahhoz a magyar fogyasztók semmilyen többlet-jelentéstartalmat nem társítanak. Mindezek alapján a konceptuális eltérés – az adott árujegyzékre figyelemmel – ellensúlyozza a vizuális és fonetikai szempontból jelentkező hasonlóságot, így a megjelölések közötti összetéveszthetőség veszélye megalapozottan nem merül fel. A Hivatal megállapította, hogy a közösségi védjegyek jóhírneve fennáll, a felszólaló korábbi nemzeti védjegyeinek magyarországi jóhírnevét azonban nem találta bizonyítottnak. A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja keretében végzett további vizsgálat kapcsán a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölések között fennálló konceptuális eltérés elegendő ahhoz, hogy elhárítsa a veszélyét, hogy a fogyasztók tudatában a bejelentett megjelölés az ellentartott védjegyeket idézze fel eltérő árukkal kapcsolatban, különösen azért, mert a konceptuális eltérést tovább erősíti a bejelentés árujegyzéke. A „Borberry” megjelölés jelentéstartalma egyértelműen kötődik az azzal ellátott élelmiszer kategóriájú termékekhez, így életszerűtlen az a feltételezés, hogy a ruházati cikkekkel és kozmetikumokkal azonosítható, a magyar átlagfogyasztó számára jelentéstartalommal nem bíró luxusmárkával összefüggésbe hozzák. Az elhatárolást erősíti továbbá, hogy a bejelentők „Sörberry” védjeggyel is rendelkeznek és ilyen elnevezésű termékkel is piacra lépnek, ezzel erősítve a megjelölések közötti konceptuális különbséget. A fentiek alapján a Hivatal megállapította, hogy a konceptuális eltérés révén a bejelentett megjelölés nem idézi fel a releváns fogyasztók tudatában a felszólaló korábbi jóhírű közösségi védjegyeit, ezért a jóhírnév tisztességtelen kihasználása sem valósul meg a megjelölés használata által. (M1200033/20.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a tárgyi megjelölés és az ellentartott védjegyek vizuális és fonetikai szempontból hasonlóak. A megjelölések azonban egyaránt fantáziaszónak minősíthetők, a lajstromozni kért megjelölés inkább tűnik idegennek, mint magyar nyelvi leleménynek, ezért a konceptuális eltérés nem lehet olyan erős mértékű, ami a hasonlóságot kizárhatná. A bíróság megjegyzi, hogy a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerinti kizáró oknak még csak nem is tényállási eleme az összetéveszthetőség, elég a hasonlóságot kimutatni a megjelölések között, ez pedig az adott esetben vitathatatlanul

fennáll. Ami az ellentartott védjegyek jóhírűségét illeti, tévesnek találta a bíróság azt a hivatali álláspontot, hogy a nemzeti védjegyek vonatkozásában nem állapítható meg a jóhírűség. Nem vitás, hogy az ellentartott védjegyek prémium termékeket jelölnek, így értelemszerűen nem várható el, hogy a fogyasztók legszélesebb köre ismerje azokat. Erre azonban a bíróság álláspontja szerint nincs is szükség, mert a jóhírűség alatt nem a közismertséget kell érteni, hanem annak bizonyosságát, hogy a védjegyhez pozitív előítélet kapcsolódik. Ezt pedig a felszólaló által csatolt bizonyítékok nemcsak Európa nagyobb részére, de Magyarországra vonatkozóan is igazolták. Tovább vizsgálva a hivatkozott jogcímet a bíróság megállapította, hogy a lajstromozni kért megjelölésnek az újonnan bevezetni kívánt alkoholos termék megjelölésére való felhasználása nem tekinthető olyannak, mely jogos okot szolgáltatathatna a bejelentőnek az ellentartott védjegyekkel összetéveszthető megjelölés használatához. Nyomatékkal értékelte a bíróság, hogy a lajstromozni kért megjelölés védjegyoltalmát alkoholtartalmú italokra vonatkozóan kérték, olyan áruajtáról van tehát szó, amelyhez a közvélekedésben meglehetősen vegyes, részben elutasító, negatív értékítélet kapcsolódik (alkoholizmus). A jóhírű luxusmárkával összetéveszthető megjelölés ilyen használata az ellentartott védjegyek megkülönböztető képességét vagy hírnevét nyilvánvalóan sértené; az azokhoz tapadó pozitív előítélet okán pedig tisztességtelenül kihasználná. Mindezek alapján a bíróság úgy ítélte meg, hogy a megjelölés a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján nem részesülhet oltalomban, ezért a Hivatal határozatát megváltoztatta és a védjegybejelentést elutasította. (3.Pk.22.377/2013/7.)

V. Vt. Vt. 5. § (2) bekezdés a) pont

A Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet más lajstromozás nélkül korábbtól fogva ténylegesen használ belföldön, ha a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül történő használata jogszabályba ütközne.

10. A „Budapest Hotel Reservation” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 35., 38., 39., 41. és 43. osztályban sorolt szolgáltatások vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását – többek között – a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással. A magánszemély felszólaló előadta, hogy 2003 augusztusában hozta létre a szállodafoglalási rendszerét, amelynek domain nevét – „budapesthotelreservation.hu” – javára regisztrálták. 2003 novemberében alapították a bejelentői gazdasági társaságot. A cég ügyvezetőjeként a felszólaló végezte a szakmai munkát, a partnerkezelést és a marketing tevékenységet, amely során felhasználta a „Budapest Hotel Reservation” megjelölést, azonban azt sem apportként, sem más jogcímen nem vitte be a cégbe. Felszólaló szerint a megjelölés kiegészítő ábrás elemeit 2003-ban egy grafikus felszólaló részére alkotta, használatát pedig kizárólag a felszólaló részére engedélyezte.

A Hivatal a felszólalást alaptalannak találta. A tényállás feltárása során megállapította, hogy a felszólaló magánszemélyként nem használta a bejelentett színes ábrás megjelölést. Nem bizonyította ugyanakkor azt sem, hogy a bejelentő alapításakor a védjegybejelentésben feltüntetett formában létezett volna a lajstromozni kért megjelölés. Nem nyert bizonyítást az sem, hogy a megjelölés kizárólag a felszólalóhoz kötődött volna, a bizonyítékok ugyanis éppen azt támasztották alá, hogy azt a bejelentő, mint cég keretében használták. A Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a felszólaló a fogyasztók, illetve az üzleti partnerek felé a megjelöléssel összefüggésben kizárólag cégvezetői minőségében, a bejelentő törvényes képviselőjeként jelent meg. A megjelölés felszólaló általi korábbi használatát a Hivatal nem találta bizonyítottnak, ezért a további konjunktív feltételek vizsgálatát nem végezte el. Mindössze annyit rögzített, hogy a szellemi javakkal való rendelkezésre történő felszólalói hivatkozás önmagában gazdasági tevékenységnek nem minősül, a használatnak ugyanis a fogyasztók felé is meg kell jelennie. (M1001559/20.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában kifejtette, hogy a felszólaló nem tudta bizonyítani, miszerint a megjelölést kizárólag magánszemélyként használta és a megjelölés alatt szolgáltatásokat a bejelentőtől teljesen elkülönítve ő nyújtotta volna, illetve a fogyasztók a megjelölést felszólaló magánszeméllyel azonosítanák. A megjelölés, ha annak a bejelentő alapítása előtti kialakítása bizonyítást nyert volna is, önmagában „elkészültével” még nem valósít meg védjegyjogi értelemben jelentőséggel bíró használatot és ugyanez jelenthető ki a megjelölést megjelenítő weblappal kapcsolatban is. Relevanciával ugyanis az az időpont bír, amikortól kezdődően a megjelölés alatti szolgáltatás megjelenik a fogyasztók, a szolgáltatást igénybe vevők felé. Ennek megvalósulása a bejelentő alapítását megelőző időpontra vonatkozóan nem nyert bizonyítást. Ami pedig az ezt követő időszakot jelenti, a fogyasztók felé teljesen természetes, hogy a bejelentői cég ügyvezetője az, aki kifelé a vállalkozás „arca”-ként megjelenik és adott esetben az ő személyét kötik az adott szolgáltatáshoz. A becsatolt bizonyítékok együttes mérlegelés és összevetése kapcsán a bíróság a Hivatal álláspontját osztva azt állapította meg, hogy nem a magánszemély felszólaló, hanem a bejelentő cég jelent meg a piacon, akinek képviseletében felszólaló ügyvezetőként járt el. (3.Pk.23.782/2012/10.)

A Fővárosi Ítéltábla sem látta megállapíthatónak a felszólaló által megvalósított korábbi védjegyszerű használatot. Kiemelte, hogy önmagában az a körülmény, hogy már a bejelentő megalapítása előtt rendelkezett határozott elképzeléssel az online szállodafoglalás témakörben, nem elégséges annak megállapíthatóságához, hogy magát a tevékenységet is gyakorolta már és arról őt ismerték fel a szálláshelyet keresők, illetve a szállást kínálók. A rendelkezésre álló adatok szerint a felszólaló válasza volt, hogy ismereteit, kapcsolatait, a „budapestreservation.hu” domain nevet a bejelentő cégen keresztül hasznosítja, amelynek tagja és ügyvezetője is volt, aminek az lett az eredménye, hogy a releváns szektorban ténylegesen a cég jelent meg a piacon. (8.Pkf.24.790/2013/7.)

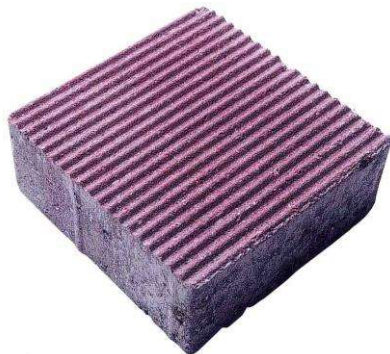
FORMATERVEZÉSI MINTAOLTALOM TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉSEK

Az ipari minták oltalmáról szóló 1978. évi 28. törvényerejű rendelet (Tvr.) 1. § (2) bekezdés és (4) bekezdés b) pont

A Tvr. 1. §-ának (2) bekezdése alapján új a minta, ha nem jutott olyan mértékben nyilvánosságra, hogy azt bárki előállíthatta.

A Tvr. 1. §-ának (4) bekezdésének b) pontja értelmében a minta nem részesülhet mintaoltalomban, ha kizárólag a termék műszaki megoldásának vagy rendeltetésének a következménye.

11. A Hivatalnál 2000. június 26-i elsőbbséggel oltalom alatt áll a 89 920 lajstromszámú „Segítő kő” című formatervezési mintaoltalom. A mintaoltalom megsemmisítése iránt kérelmet nyújtottak be a Hivatalhoz – többek között – a Tvr. 1. §-a (2) bekezdése és (4) bekezdés b) pontja alapján.

A Hivatal a kérelemnek helyt adott és a mintaoltalmat a bejelentés napjára visszaható hatállyal megsemmisítette. A bizonyítékként csatolt német szabvány alapján megállapította, hogy a minta a bejelentés napját megelőzően nyilvánosságra jutott, tehát nem új, továbbá a minta formai kialakítása kizárólag a termék műszaki megoldásának és rendeltetésének következménye (D0000370/37.).

A Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy a megsemmisíteni kért minta vakok és gyengén látók közlekedését segíti azzal, hogy beépítik a járdába, peronokba, mert a felületi bordázat vakok pálcájával kitapogatható vezető csíkot, ún. talajindikátort képez, ami alkalmas a járda végének, átkelőhelynek a jelzésére, függetlenül attól, hogy a színe eltér a környezete színétől. Tekintve, hogy a mintának a beépítése után csak a felső lapja látszik, a tervezőt a hasáb méretarányainak meghatározásakor nem motiválta formatervezői szándék, magasságának az oldalhoz viszonyított aránya a járókelők számára láthatatlan és a lap sem különíthető el az összefüggő burkolt felületen. A kő vastagságát kizárólag szilárdságtani szempontok, a többi méretét a szállíthatóság, a mozgathatóság és a burkolás követelményei határozzák meg. A bordák kialakítása sem mutat túl a kő rendeltetésén, ugyanígy a piros szín és az érdes felület is funkcionális követelmény. Mindezekre tekintettel megállapította, hogy a minta a Tvr. 1. §-a (4) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet oltalomban, ezért a megváltoztatási kérelmet elutasította. Az újdonság kérdését már nem is vizsgálta. (3.Pk.25.904/2011/6.)

A Fővárosi Ítéltábla rámutatott arra, hogy az elbírálás során a lajstromképi ábrából kell kiindulni, amely négyzet alapú hasábot mutat, ami a burkoló elemeknek a könnyű illeszthetőség folytán a legelterjedtebb formája és a vastagság aránya sem tekinthető különleges formai jegynek. A bordák magassági és mélységi arányait, méretét az a feladat határozza meg, hogy a felületváltozást érzékelhetővé, kitapogathatóvá tegye, de ne akadályozza a használatot a biztonságos közlekedésben, függetlenül attól, hogy milyen látási képességgel rendelkezik. Az oldalt beton-szürke, felül téglavörös színek tekintetében elmondható, hogy ezek is a műszaki rendeltetésnek vannak alávetve, abból a célból, hogy a látók számára markánsan elkülönüljenek a burkolat többi részétől. Ugyanígy a csúszásmentességet biztosító felület érdessége is a műszaki szükségszerűség következménye. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. A jogosult sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalt állást az újdonság kérdésében, holott ebben

a körben a megváltoztatási kérelemben részletes érvelést fejtett ki. Ezzel kapcsolatban a bíróság megjegyezte, hogy mivel a döntéssel a másodfokú bíróság egyet értett, nem tekinthető hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási hibának, hogy az újdonság kérdését az eljárási bíróság nem vizsgálta, mivel ha a Hivataltól eltérő álláspontra jutott volna is, a másik ok alapossága folytán az sem vezethetne az oltalom fenntartására, tehát az érdemi döntésre nem hat ki. (8.Pkf.25.991/2012/8.)

A Kúria – jogosulti érvelésre reagálva – kifejtette, hogy a határozat hatályon kívül helyezésének csak akkor van helye, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt. Az adott esetben nem történt olyan eljárási szabálysértés, amely e rendelkezés alapján a jogerős végzés hatályon kívül helyezését indokolná, ezért a Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartotta. (Pfv.IV.20.708/2013/5.)